

...

...

Ukázala se velmi zajímavá věc: znalost protivníkovy „jazyka“ dovoluje nejen diskutovat tu či onu záležitost na odpovídající úrovni, ale také kompletně vašeho porazit oponenta ve všech bodech debaty. Jistě, je nemožné znát všechno, ale je vcelku nezbytné znát hlavní teze a koncepty moderní vědy, pokud nechcete „utonout“ v bažině „vědeckých“ termínů, které ve skutečnosti nemaskují nic než nevědomost a ignoranci.

Vzdělaný člověk není osoba, která má ve své paměti, všechno, co on (nebo ona) má přečteno nebo všechny informace, které lidstvo nashromáždilo, což je nemožné v principu, ale osoba, která zná základy a ví, kde najít potřebné nuance. Můj zájem v biologii, fyzice, astronomii, chemii, geografii, historii a filozofii, a má aspirace dostat se „k jádru věci“ nebyl ani zbytečný, ani marný. Mé porozumění tomu, co stojí za vědeckými termíny a má orientace v „Minotaurově labyrintu“ vědy se staly mou „Ariadninou nití“.

Jistě, můj zájem v biologii a medicíně šel za rámec školních osnov. Jak jsem již zmínil, poté, co jsem dokočil střední školu, studoval jsem obecnou biologii pomocí dvoudílného svazku od amerického biologa D. Villee, čímž jsem se připravoval na přijímací zkoušky na biologickou fakultu v roce 1978. A nejen toto – četl jsem mnoho knih a článků o evoluční biologii, paleontologii a antropologii... takže, měl jsem dostatečné základy na pochopení současné situace, v němž se tyto odvětví vědy nacházely.

Mé znalosti konceptů z různých oblastí vědy se ukázaly v mém životě jako extrémně užitečné, takže, když se někdo zeptá: „Na co to potřebuju, když ve skutečnosti nechci být ani biolog, ani fyzik, ani historik?“ vždy odpovídám: „Jestliže člověk nechce být loutka na provázku, biorobot, on nebo ona se musí rozvíjet víceúrovňově. Čím víceúrovňově rozvinutá osoba, tím větší je šance, že se stane inovátorem, což je velmi potřebné a nesmírně důležité, ze všeho nejvíc, pro osobu samu“.

* * *

Pamatuji si jeden vtipný případ z mé léčitelské praxe. Jednoho dne přijela nová pacientka z Charkova. Věděla o mne od svých přátel, jež byli mými pacienty, které jsem vyléčil a jimž věřila. Měla chronický zánět ledvin. Dostávala dlouhou dobu klasickou léčbu, ale bez jakéhokoliv výsledku a její stav se stále zhoršoval. „Léčba“ velkými dávkami antibiotik jí dala krátkodobou iluzi zlepšení, způsobujíc dočasné výrazné zpomalení postupu choroby, ale také zároveň ničila její játra a imunitní systém se všemi důsledky tohoto. Takže, tato žena měla dlouhodobý chronický zánět ledvin – pyelonephritis – a požádala mne pomoci jí od tohoto problému. Začal jsem obnovovat její zdraví. V tom čase mí pacienti, kteří za léčení platili, platili za každé sezení a na ty doby to byly poměrně vysoké částky. Obvykle jsem měl s pacientem jedno sezení, načež se on odebral domů a proces pokračoval po dobu několika měsíců bez mého přímého zásahu. Vytvořil jsem speciální program, který se odvíjel postupně, po dobu několika měsíců. Poté by osoba měla přijít znovu a pokračovat dalším sezením. Takovéto chronické problémy si obvykle vyžádaly mnoho času, aby se projevil výsledky - přirozeně nebylo možné, aby se vše rázem vyřešilo ihned po dokončení jednoho sezení.

Tato žena tedy přijela, za několik dní přijel i její muž a rozhodl se také pro sezení. Začal jsem s ním pracovat. Po několika dnech, po mé práci s ním, žena neočekávaně řekla: „Mohl byste s ním pracovat s větší intenzitou? Potřebujeme se vrátit domů a on začal později než já...“ Začal jsem jí vysvětlovat, že jsem jejímu muži „naložil“ přesně to množství vlivu, které je schopen unést, jinak by mohlo dojít k nežádoucím přetížením, která by mohla vést ke kómatu až klinické smrti. Odpověděla, že její muž má „tuhý kořínek“ a několik minut navíc vydrží bez problémů. Znovu jsem se jí to pokusil vysvětlit, ale byla neoblomná a pokračovala v trvání na tom, ať s jejím manželem pracuji intenzivněji.

Nemohl jsem pochopit důvod takové tvrdohlavosti a její vnitřní nepřátelství směrem ke mně.

Rozhodl jsem se „nakouknout“ do jejích myšlenek a ihned jsem důvod jejího podivného chování spatřil. Jak jsem porozuměl, pracovala v sovětském obchodním systému a zvykla si na to, že každý podváděl každého. Proto si myslela, že se všichni lidé chovají tak, jako ona. Pravděpodobně ani nerozuměla, že by mohl existovat jiný druh chování. Když se během mé práce nic zvláštního nestalo, nastal v její hlavě boj mezi přáním udravit se, a nedůvěrou spojenou s lakotou. Přemýšlela: „Předpokládejme, my mu zaplatíme a on nás podvede? Mávat rukama umí každý. Možná má velmi málo síly a dává malé dávky záměrně – abychom měli víc sezení a museli tím pádem zaplatit více?“ Když jsem uviděl její myšlenky, byl jsem zklamán, protože poměřovala ostatní svým vlastním „metrem“ a rozhodl se... dobrá, pokud si přeje abych zintenzivnil práci na jejím manželovi – já je varoval... Oba dva se spokojeně usmívali, když jsem pokračoval sezení s jejím manželem.

Po několika minutách se tento muž „s tuhým kořínkem“ začal cítit špatně a roztřeseně. Začal jsem rušit přetížení a téměř okamžitě ho přivedl zpět do normálního stavu, když v ten moment zazvonil zvonek, a když jsem se o minutu později vrátil... ležel na podlaze a zmítal se v křečích. Jeho manželka vyděšeně běhala kolem ve stavu paniky. Poté, co jsem ho opět přivedl do normálního stavu, on ani jeho žena už nezmínili přání o „intenzivnějším působení“ ani jednou do konce léčby.

Psychologie člověka je velmi zvláštní. Když vytvoříte podmínky, za nichž osoba necítí žádné nepříjemné pocity, on (nebo ona) vyžaduje důkaz, že opravdu něco děláte. Je to totožné se stavem, kdy by se pacient probudil z narkózy a ptal se, zda operace opravdu proběhla, protože necítí žádnou bolest. Je skutečně nutné cítit bolest pro ověření skutečnosti toho, co se stalo?! Vždy mi připadalo, že pro osobu je důležitý fakt, že jeho zdravotní problémy zmizí beze stopy, a jestli při tom necítí žádnou bolest – tím lépe! Je opravdu pro osobu nutné projít „operací“ bez narkózy, aby uvěřila ve skutečnost „zázraku“?!

Po skončení léčení se mně tato žena nicméně zeptala, kdy by měla očekávat výsledky mé práce, protože stále cítila bolest v ledvinách. Znovu jsem jí vysvětlil, že opravit ledviny s patologickými změnami zabere nějaký čas, jinými slovy vytvoření nových zdravých ledvin zabere čas. Má slova ji nepřesvědčila, navzdory tomu, co se stalo jejímu muži. Požádal jsem jí, ať mi zavolá v šesti měsících pro opakování působení, pokud bude třeba. Dívala se na mne stále velmi skepticky, protože hledala ve všem podfuk. Ale neměla také jinou možnost, protože všechna ostatní léčba selhala.

Zhruba po půl roce mi tato žena zavolala ze sanatoria, že prošla všemi možnými testy a ... že její ledviny jsou zdravé! Byla velmi šťastná a zeptala se mne, zda bych mohl opravit i její poškozená játra. Popřál jsem jí k úspěšnému vyléčení ledvin a ... odmítl se angažovat v problému jater. A nikoliv protože bych neměl čas, ale protože mi nebylo příjemné pracovat s člověkem, který se na všechny okolo díval jako na podvodníky a podfukáře...

* * *

Celkem podobná situace nastala, když jsem pracoval s ženou po srdečním infarktu. Obvykle se po infarktu na tkáni srdečního svalu objeví pojivová tkáň jizev. Lidské tělo to používá jako opravný mechanismus. Když nějaká část srdečního svalu odumře, „náplast-jizva“ pojivové tkáně se objeví místo něj, ale k regeneraci svalu nikdy nedojde. Za účelem pomoci člověku s takovou situací nejprve odstraňují jizvu - pojivovou tkáň, jako kdybych ji odřezával vrstvu po vrstvě. Tato procedure je bez umrtvení velmi bolestivá. Proto vytvářím silný efekt anestetika a člověk cítí jen jako by se něco zlehka dotýkalo jeho srdečního svalu. Když působím, pojivová tkáň jizvy je „odřezávána“ či „taje“ vrstva za vrstvou, ale nezávisle na tom, jak si to kdo pojmenuje, je to velmi bolestivý proces. Proto se vždy soustředím na dosažení nulových bolestivých nebo nepříjemných vjemů. Mým cílem bylo vždy navrátit osobě zdraví a nepotřeboval jsem, ať se svíjí bolestí nebo je „drcena“ mým vlivem.

Takovýto druh nepříjemných pocitů by mi pravděpodobně zajistil určité názory na sílu mého

působení, ale vždy jsem byl přesvědčen, že podobný druh „autority“ pro mne byl zbytečný. Jen to ukazuje primitivnost osoby, která potřebuje „cítit“ podobnou autoritu, a malomyslnost a ignoranci toho, kdo by ji vytvářel. Když jsem poprvé narazil na projevy podobné malomyslnosti a ignorance, reagoval jsem na ně. Jako v tomto případě mladé ženy, která měla vážné problémy se srdcem. Když jsem s ní začal pracovat, její první otázka byla – proč cítila jen jemné dotyky na jejím srdci?! Znamenalo to, že mám malou sílu?

Byl jsem znechucen nejen jejím přístupem k dění, ale také faktem, že její otázka byla netaktní a hulvátská. Nejvíce se strachovala, jak bude vnímat mou práci, namísto aby ji zajímal samotný proces a výsledky. Ale na to se nezeptala. Přesně toto mne naplnilo znechucením. Proto, řekl jsem jí, že jestliže si přeje celým procesem bez jakékoliv anestézie, budu respektovat její přání a udělám to. Nicméně, nebyl jsem si jist, zda mohu odstranit anestetický efekt úplně. Ve skutečnosti, principy mé práce byly založeny na opačném jednání. Navíc, bylo nemožné odstranit vše – v tomto případě by pravděpodobně, berouc v úvahu její nemocné srdce, zemřela na šok z bolesti. Avšak, nakonec jsem se rozhodl naučit ji malou lekci z dobrých mravů – pokračoval jsem v působení s minimální úrovní anestetika, která byla možná. Ale, z „nějakého“ důvodu se jí to moc nelíbilo. S těžkostí skrývala grimasy bolesti, a čas od času jednoduše omdlela.

Řekl jsem jí, že jsem jen ctil její přání a pracuji s ní cestou, jakou chtěla, a, ve skutečnosti, to co se dělo, bylo v souladu s jejím „názorem“, jaké pocity by měly doprovázet mé působení! Kupodivu, když konečně zažila „ostré“ vjemy jako důsledek mého působení, dostala strach a víckrát jsem ji neviděl. Pravděpodobně se tyto vjemy pro ni ukázaly být příliš „ostrými“. Toto se stává poměrně často – člověk o něco požádá a když to dostane, vyděsí ho to.

Ve skutečnosti, vždy jsem pozoroval reakci lidí na mé působení s určitou zvědavostí. Velmi často se mne lidé na něco vyptávali, nebo mne požádali o demonstraci něčeho, o čem si byli dopředu naprosto jisti, že je nemožné splnit, jinými slovy, mysleli si, že je vodím za nos. A, když se ukázalo, že to není podvod ani trik, vyděsili se.

Popravdě, v tomto případě není na vině jen krátkozrakost těchto lidí, ale také jejich praktická zkušenost s těmi, kdo proklamují podobné schopnosti, zvláště, pokud jsou tito silně podporováni masmédií. Tyto reakce jsou ovlivněny existujícími stereotypy. Z nějakého důvodu jsou si lidé jisti, že ti, kdo se často objevují na televizních obrazovkách nebo v novinách, jsou těmi nejlepšími na jejich poli.

Bohužel, toto je velmi daleko od pravdy. Někdy je to velmi naopak – masmédiá podporují ty, kdo nemají nic kromě svých ambic nebo vědomého zájmu mást ostatní. Někdy lidé, používání za tímto účelem i upřímně věří tomu, co říkají. To je nejnebezpečnější případ, protože když osoba upřímně věří tomu, co říká, jeho nebo její vliv na masy se dramaticky zvyšuje. K tomuto fenoménu se ještě vrátím a nyní budu pokračovat událostmi konce roku 1988...

* * *

Jednoho dne mne starší paní požádala pomoci jí od problému solných usazenin, zvláště v dolních partiích páteře. Ukázala se být na mé působení velmi vnímavá. Tento fakt mne velmi potěšil a dal jsem jí maximální úroveň vlivu, kterou byla schopna snést. Krystalické usazeniny „jednoduše“ začaly stékat podél její páteře jako tekutý vosk. Zabralo to několik minut, ale po tomto se žena byla schopna překlónit a zase narovnat bez jakékoliv bolesti. Byla bez sebe radostí, ale v několika hodinách cítila velmi akutní bolesti, které ji doháněly k šílenství („šplhání po zdech“).

Stalo se to, protože mé anestetikum začalo opadávat a zbytková manifestace mé práce byla dost na to, aby cítila ostré bolesti. Stalo se to, protože jsem urychlil procesy v oblasti solných/krystalických usazenin tisícinásobně, aby tyto výrůstky mohly stéci pryč jako rozstavený vosk, jinak by bylo jednoduše nemožné je rozpustit.

Striktně řečeno, tento druh působení není tání – to jen osoba během tohoto procesu cítí, jako by něco velmi horkého stékalo kolem její páteře, a krystalické usazenici nebo výrůstky mizí doslova před očima, kosti se stanou pružné jako plastelína a je možné je ohýbat a natahovat téměř jako

plastelínu. Toto jsou subjektivní pocity člověka, ale co se během takového působení děje doopravdy?

Za těmito pocity jsou reálné procesy, o nichž člověk většinou nic netuší. Za účelem porozumění povahy těchto procesů je nejprve třeba porozumět procesům, které přivádějí člověka do daného patologického stavu. Solné usazeniny se například objevují v kostech a cévách, když se koncentrace solí vápníku v krvi a obzvláště v lymfatickém systému zvedne, a při překročení kritické hranice tyto soli začnou krystalizovat. Protože rychlost pohybu lymfy je v kostních tkáních minimální, krystalizace začne nejprve tam, což je důvod solných usazenin v kostech. Existuje ještě další důvod. Solné usazeniny se objeví, když se chemické složení lymfy změní jako výsledek metabolických procesů v organismu. Výsledkem se některé chemické složky změní z rozpustných na nerozpustné. Chemické složky se začínají usazovat a hromadí se v kostech a cévách.

Nejčastěji dochází k oběma jevům současně. Proto je za účelem odstranění usazenin buďto rozběhnout chemické procesy opačným směrem, nebo anihilovat solné usazeniny a výrůstky. Aby se tyto procesy odehrály v rozumné době, je někdy nutné je urychlit tisícinásobně, jinak by eliminace výrůstků trvala dekády – přesně stejnou dobu, jako jim trvalo vzniknout. Proto je nutné spustit inverzní procesy s mnohem větší rychlostí než původní procesy, které vedly ke vzniku solných usazenin.

Tato akcelerace inverzních biochemických procesů nutí mozek reagovat jen a jedině vjemem bolesti. To protože *formatio reticularis* lidského mozku - kontrolní „stanice“ - porovnává signály přicházející z orgánu s těmi, které odpovídají normální funkci daných orgánů. Jestliže signál, přicházející po nervové dráze, překročí normu, mozek reaguje na příliš silný nebo příliš slabý signál bolestí a začne proti tomuto bojovat. Mozek je neschopen rozlišit, že se jedná o změnu k lepšímu. Povahou *formatio reticularis* je, že jakýkoliv signál, který neodpovídá parametrům, považuje za negativní.

Z tohoto důvodu je za účelem navrácení daného orgánu a organismu jako celku do normálního, zdravého stavu, nutno změnit „šablony“ signálů v *formatio reticularis*, které se odchýlili od správného stavu v průběhu procesu přechodu organismu do stavu chronické nemoci. Jestliže je organismus neschopen vyhrát nad nemocí, ve většině případů se stane to, že chronický stav je adoptován jako nová norma pro *formatio reticularis* a organismus dělá vše pro zabránění dalšímu zhoršování stavu a snaží se udržet parametry nemocného orgánu a celého těla na úrovni, když ne optimální, tak alespoň akceptovatelné. Mozek se jednoduše snaží zabránit dalšímu zhoršování stavu organismu za pomoci periferního nervového systému.

Z tohoto důvodu reaguje (mozek) nepřátelsky na jakékoliv odchylky signálu od akceptovaného „normálního“ stavu, který je ve skutečnosti stavem patologickým. Toto je povaha spojení mozek – orgány a orgány – mozek. Proto mozek vnímá biochemické inverzní akcelerované procesy jako nové nebezpečí a reaguje na ně bolestí, pokoušejíc se udržet vše ve stavu „jak to bylo dosud“, navzdory faktu, že stav „jak to bylo dosud“ byl patologický stav orgánu, nebo celého organismu. Připomenu, že mozek, na úrovni primitivního mozku, kde se *formatio reticularis* nachází, nemyslí a jen reaguje na přichodící podněty a jakékoliv odchylky od akceptované „normy“.

Mimoto, takovéto urychlení procesů – i když pro zdraví pozitivních – je mocná zátěž na organismus a často je nutné sílu působení výrazně snížit, aby to osoba byla schopna vydržet bez vážných vedlejších účinků z přetížení.

Z tohoto důvodu je velmi často nutné snižovat sílu působení na úroveň, kterou je osoba schopna snést, i když by výsledku mohlo být dosaženo téměř ihned, například za jednu minutu. Takto často proces obnovení zdraví trvá roky namísto minut. V opačném postupu by přetížení mohlo člověka zabít, nebo vyústit v selhání orgánů nebo systémů organismu (například jater), což by mohl mít fatální následky. Proto je při léčebném procesu třeba hledět ne na to, co může být uděláno, ale na to, co je daná osoba schopna snést bez poškození jejích orgánů a systémů.

Ve velmi vzácných případech, kdy je osoba schopna snést požadované zatížení, je možné dosáhnout kvalitativní změny v organismu v řádu minut, a svědkové toto považují za zázrak; zázrak to však není – jen potřebné změny proběhnou rapidně. Něco takového se například stává s kostmi,

kdy se stanou svého druhu plastelínou. Aby se toto mohlo stát, je nutné pochopit povahu formace a růstu kostí. Jediný rozdíl mezi kostí a chrupavkou je ve vyplnění mezibuněčného prostoru vápníkem. Když koncentrace vápnitých solí dosáhne nutné úrovně, mezibuněčný prostor chrupavkové tkáně se začne plnit krystalickými formacemi vápníku, a nastane formace tvrdé kostní tkáně. V kostní tkáni jsou buňky, krevní a lymfatické kanály a také nervová vlákna. Touto cestou se chrupavková tkáň promění v kost. Díky tomu je člověk (a nejen člověk, ale jakákoliv jiná živá bytost) schopen existovat, protože jinak by ženy jednoduše nebyly schopny rodit děti, jestliže by tyto měly kosti namísto chrupavek. Teprve po porodu se chrupavky dítěte postupně promění v kosti, díky satiaci mezibuněčného prostoru chrupavek solemi vápníku.

Takže, za účelem změnit tvar a délku kostí je třeba „jen“ spustit opačný proces – proměnit určitou kost v chrupavku, provést potřebné tvarové změny (odstranit výrůstky, prodloužit, narovnat...), a poté opět nasycit mezibuněčný prostor vápníkem a tímto navrátit kost do stavu kosti. Jak toho dosáhnout je už otázka „techniky“, šikovnosti, a schopností působícího! Je třeba „jen“ najít klíč, jak transformovat kost do stavu chrupavky a poté zase zpět, mít potřebné vlastnosti a kvality, potřebný potenciál k realizaci, a to nejdůležitější – předejít stavu klinické smrti pacienta, do kterého by se mohl díky takovéto zátěži dostat...

Za účelem konání „zázraků“ je jen nutné znát povahu přírody, chápat její principy a naučit se dělat podobné věci jako ona, ale tentokrát díky vaší mysli a schopnostem. Poté se kosti stanou měkkými a ohebnými, a stane se mnoho dalších věcí...

Zázraky existují tam, kde prosperuje ignorance nebo malomyslnost konceptů, kde je doma dogma a snobství. A když člověk jen „otevře“ o něco více oči a začne přemýšlet, a pokusí se pochopit to, co vidí, mnoho hádanek přírody zmizí jako mlha rozehnaná sluncem, člověk objeví tajemství přírody a začne právem používat titul Homo Sapiens...

A nyní, po odhalení „tajemství“ přírody a jak proměňovat kosti a odstraňovat jejich výrůstky pomocí síly myšlenky, vrátím se opět k „současným“ událostem.

16. Co je skutečnost?

Ačkoliv starší paní, která trpěla solnými usazeninami, zažila určitý reziduální šok z bolesti, byla nicméně velmi spokojena s výsledky, protože její výrůstky v bederní oblasti páteře kompletně zmizely, stejně jako se jí navrátila dlouho ztracená pohyblivost. Když ve mne získala důvěru, požádal jsem jí o účast v mých experimentech, kvůli její excelentní senzitivitě na mé působení. Souhlasila. Modifikoval jsem jí mozek, načež byla schopna vidět a slyšet nad rámec pěti běžných smyslů. Když jsem ji otestoval, rozhodl jsem se zopakovat pokus s dvojníky, který tehdy zůstal nedokončen.

Když byl tento experiment prováděn poprvé, moje spolužačka odmítla dotknout se dvojníků, vysvětlujíc své chování tak, že nemohu najednou existovat v deseti kopiích. A ačkoliv jsem našel cestu a mého dvojníka se nakonec dotkla, nebylo mi nicméně úplně jasné, jak by reagovala, kdyby se poté dotkla skutečného mne. Rozhodl jsem se tento experiment zopakovat a vytvořil devět dvojníků. Tentokrát fakt, že jsem simultánně existoval v deseti exemplářích, nevydělil nikoho. Proto jsem vyladil vnímání oné ženy na jednoho z mých dvojníků a požádal jí určit, který „já“ jsem byl skutečný.

Přistoupila blíž a začala si klidně s dvojníky pořásat rukou, za účelem zjistit, kde doopravdy stojím. Poté co si se mnou několik vteřin potřásla rukou, přešla k dalšímu, pak k dalšímu, dokud neotestovala všechny. Načež s jistotou ukázala na dvojníka, kterého jsem určil předem, a prohlásila, že to jsem skutečný já, kdežto mně nevěnovala nejmenší pozornost. Později jsem tento experiment opakoval ještě několikrát a výsledek byl stejný.

Co osoba vnímá jako skutečnost, je jen úroveň reality, se kterou je v kvalitativní rezonanci! V takovémto stavu se hmotná realita stává jakoby pomíjivou; realitou se pro tuto osobu stává jen to,

co vnímá skrze své smyslové orgány, nezávisle na tom, jak neobvyklá metoda byla použita. Fyzická realita přestává být pro ni materiální, a jiná úroveň reality se stává objektivní, přenášena jejími smysly. Kde je tedy ona notoricky známá „objektivní realita“?! Které vjemy bychom měli považovat za pravé nebo nepravé?

Ve skutečnosti, ve změněném stavu vědomí osoba vidí pomocí svého mozku naprosto jasně interní orgány, může také vidět buňku, molekulu a definovat naprosto korektně přítomnost té či oné patologie, často mnohem dříve a s mnohem větší přesností, než nejpřesnější medicínské diagnostické přístroje. Osoba může nejen vidět, ale také získávat všechny tyto informace cestou, jaká je pro nejpřístupnější a nejkomfortnější – znamená to, že informace získané touto cestou jsou iluzorní? Zajisté ne.

Člověk vytvořil mnoho „berliček“ tj. zařízení určené na proniknutí do oblastí, nepřístupných běžným pěti smyslům. Navíc, tyto berličky jsou vyvořeny z pohledu běžných pěti smyslů, které nám příroda dala při narození, jako všem živým tvorům. Ale příroda člověku neposkytla mysl jen na to, aby používal pět smyslových orgánů, které má od narození, ale proto, aby díky její síle mohl proniknout tam, kde žádné zvíře nikdy proniknout nemůže. Nu, vypadá to, že se opět nechávám unést filozofováním – pravděpodobně, „stárnu“...

* * *

Kromě experimentů zmíněného druhu jsem také prováděl jiné velice zajímavé experimenty. Jednou jsem měl nápad zjistit, zda mé působení ovlivní váhu osoby. Za tímto účelem jsem požádal pacienty, ať stojí na vahách a začal působit, sledujíc, co se bude dít s jejich váhou.

V několika minutách se váha začala měnit, zvyšovat či snižovat, v mezích od několika gramů do dvou a půl kilogramu. Hmotnostní odchylky byly také různé závislosti na tom, na jaké patologii jsem pracoval. Ukázalo se tedy, že se můj vliv, který nebyl založen na využití fyzicky hmotné hmoty, manifestoval velmi materiálním způsobem. Pod „nemateriálním“ působením se reálná (materiální) váha člověka změnila – fakt, který je v rozporu se všemi koncepty moderní vědy.

Když jsem přestal působit, hmotnostní odchylky také zmizely. Ukázalo se, že během mého působení fungoval zcela jiný přírodní zákon, lépe řečeno – projevovaly se skutečné přírodní zákony, o kterých moderní věda nemá ani tušení.

Hmotnostní odchylky nebyly jedinou „podivností“, na kterou jsem narazil. Některé jiné „podivnosti“ se ukázaly jako velmi užitečné. Když jsem vykonával působení na osobu, která měla problém s plícemi, vedlejší efekt byl objevení se ozónu v místnosti. Bylo to cítit poměrně silně.

V přírodě se ozón, molekula se třemi atomy kyslíku, objevuje během bouřek. Mocné výboje atmosférické elektřiny vytvářejí ozónovou čerstvost, kterou všichni známe. V umělých podmínkách se ozón objevuje při aplikaci napětí 30 kilovoltů na čtvereční centimetr elektrod, umístěných jeden centimetr od sebe. Když se velikost elektrod nebo vzdálenost mezi nimi mění, požadované napětí se zvyšuje násobně. Teprve tehdy se objevuje mezi elektrodami výboj, jež je doprovázen formací ozónu. Opakuji školskou fyziku za jedním účelem – osvěžit paměť čtenáře a poukázat na fakt, že objevení se ozónu při působení na jiného člověka je velmi neobvyklý jev.

Podle konceptů fyziky, muselo by mezi mými dlaněmi existovat napětí desítek miliard voltů, aby došlo k vytváření ozónu! Trochu příliš, ne?! Ve skutečnosti, nic takového se nedělo. Takto jsem tedy náhodou objevil jinou metodu syntézy ozónu, která neměla nic společného s elektřinou! Ale podle konceptů moderní vědy, toto nemohlo být pravda, protože to prostě nemohlo být pravda! Nicméně, jev existoval, byl skutečný a toto znovu hovoří mnoho o faktu, že moderní věda má velmi malé znalosti a porozumění přírodě a vesmíru.

* * *

Ozónový efekt probudil můj zájem a začal jsem ho studovat vlastními metodami. Jeden z principiálních důvodů pro takový prudký zájem byl fakt, že koncem osmdesátých let se civilizace

blížila k technokratické katastrofě. Technokratický vývoj civilizace Midgard-Země vyústil ve vznik mnoha ekologických problémů. Zároveň nebyla vytvořena ani jedna metoda na obnovu naší planety. Tento fakt jen poukazuje na to, že se civilizace ubírá špatným směrem.

Pokud budeme pokračovat v tomto přístupu, naše civilizace zničí sama sebe dlouho předtím, než nalezneme nějaké technologické metody hojení ran, způsobených planetě nerozumnou aktivitou, pokud takové metody vůbec mohou být nalezeny, s přihlédnutím s současnému přístupu k „porozumění“ přírodě.

Dám jednoduchý příklad pro demonstraci. V letech 1960-1989, což značí takzvaný vesmírný věk (věk vesmírných letů), Midgard-Země ztratila **30% své ozónové vrstvy**. Protože tvar planety není uniformní, ozónová vrstva není všude stejně tlustá. Na rovníku je maximální a na pólech minimální, zvláště na jižním pólu. Zmenšení ozónové vrstvy o 30 procent v důsledku „rozumné“ aktivity člověka vyústilo ve vznik ozónové díry na Antarktidou. Každý rok se zvětšovala, což značilo, že Midgard-Země dále ztrácí ozón. Satelitní snímky ozónové díry v několika po sobě jdoucích letech slouží jako důkaz tohoto tvrzení.

Pak je tady informace ze školních učebnic, kterou většina lidí už zapoměla a jiní z „nějakých“ důvodů nijak nespěchají osvěžit jejich paměť. Ozónová vrstva země vznikala **čtyři miliardy let!** Miliardu let trval vývoj života v primárních oceánech Midgard-Země, pro mikroskopické a jiné rostlinné organismy vytvořit fotosyntézou dostatek kyslíku. Kyslík se částečně přeměnil v ozón během bouří, takto dovolujíc prvním rostlinám a poté zvířatům opustit primární oceán. Fakt je, že kosmická radiace je smrtelná pro veškerý život, a voda ji absorbuje, tudíž neutralizuje. Před vznikem ozónové vrstvy atmosféra planety tuto radiaci volně propouštěla, a z tohoto důvodu byl život na souši nemožný... dokud se neobjevila ozónová vrstva dostatečné tloušťky. Ta částečně absorbuje a částečně odráží kosmickou radiaci, podobně jako vrstva vody v primárních oceánech.

Takže, bílkovinná forma života je odsouzená se narodit se ve vodě, a proto základ bílkovinných forem života je voda. Aby mohla vzniknout primární ozónová vrstva, byl třeba kyslík vznikající jako výsledek fotosyntézy rostlinných organismů, a jak je jasné z výše uvedeného, v tomto případě vodních rostlinných organismů primárního oceánu. Sluneční světlo pronikne v oceánu do maximální hloubky 100 metrů, a přesně těchto 100 metrů se stalo „úrodnou“ vrstvou. Zde rostlinné organismy primárního oceánu absorbovaly světlo a produkovaly kyslík, bez něhož by se ozónová vrstva nemohla objevit. Později, když se objevily pozemní rostliny, začalo být vytvářeno mnohem více kyslíku, nicméně, ozón se tvoří z atmosférického kyslíku jen během bouří, které byly mnohem častější tehdy.

Takže, moderní civilizace potřebovala jen třicet let své „rozumné“ aktivity na zničení třiceti procent ozónové vrstvy, jejíž výroba přírodě zabrala miliardy let! A to není vše. Jak jsem byl informován v roce 1989, problém ozónové vrstvy byl diskutován na společné konferenci NASA a vedení kosmického programu SSSR na Floridě. Ukázalo se, že podle výpočtů NASA by bylo zbývajících 70% ozónové vrstvy zničeno v příštích 10-15 letech vesmírných „aktivit“ lidstva, pokud by intenzita letů do kosmu zůstala na úrovni roku 1989. A to znamenalo pouze jedinou věc: roce 2000-2005 by byl život na Midgard-Zemi **nemožný!** A toto nebylo biblické proroctví, ale výpočty vědců z velmi prestižní instituce – NASA!

Problém je, že každý let do vesmíru spálí kyslík a ozón po celé tloušťce atmosféry v „tunelu“ o průměru jedné míle – 1.6 kilometru. Pohyb atmosféry vyústí v pohyb jedné „díry“, a při dalším vypuštění rakety nebo sputniku vznikne nová „díra“. Přesně z tohoto důvodu začala se začátkem vesmírných letů ozónová vrstva tak katastroficky ubývat.

Není to velmi zajímavé?! Ale možná není třeba se takovými „detaily“ zabývat a moderní civilizace může lehce toto „nedorozumění“ napravit? Nemůže. I kdyby všechny elektrárny světa pracovaly jen na výrobu ozónu, byly by třeba miliony nebo spíše desítky milionů let na obnovení jen toho, co bylo ztraceno koncem roku 1989!

Ale, kdo řekl, že proces ničení ozónu skončil v roce 1989? Z kalkulací NASA vyplývá, že proces eliminace ozónové vrstvy teprve začal! Takže, i kdybychom vzali v úvahu tu nejoptimističtější variantu výpočtů, moderní civilizace by nebyla schopna napravit škody způsobené

přírodě svou „rozumnou“ aktivitou.

Je nicméně chybné odlučovat se od matky přírody. Zemřeme společně se zbytkem přírody. Jakmile je ozónová vrstva dostatečně zničena, veškerý suchozemský život je odsouzen k zániku a život zůstane jen ve světových oceánech, pokud se jej člověku do té doby nepodaří vyhubit i tam! Vcelku pesimistické vyhlídky, nebo ne?! Ale tento obrázek je skutečný a co se týká mne, udělal jsem pro pochopení situace vše a nezavíral jsem před tím oči. Někteří si možná myslí, že by bylo jednodušší to ignorovat a očekávat to nevyhnutelné, které bylo způsobeno rukou člověka, ale já jsem do této kategorie lidí nikdy nepatřil. Proto jsem byl velmi rád, když jsem objevil neobvyklý postranní efekt svého působení – syntézu ozónu. Jestliže všechny metody známé moderní vědě jsou neschopny zastavit a vyléčit zranění způsobené Midgard-Zemi „rozumnou“ aktivitou člověka, pak je nutné podívat se po jiných metodách a způsobech, které by tento problém mohly vyřešit.

Syntéza ozónu jako vedlejší efekt působení na člověka se ukázala být jednou z těchto cest. Tento jev, kdy se ozón vytvářel bez jakékoliv větší vstupní energie, si nutně žádal pozornost, zvláště pokud člověk věděl, že vytvářet ozón tradičním způsobem si žádá enormní množství energie a problém s ozónovou vrstvou se nebezpečně blížil.

Pro vyřešení problému jsem jen musel najít klíč, jak vytvářet ozón jako přímý, nikoliv vedlejší efekt, a poté by stalo možným za pomoci této metody vytvořit tolik ozónu, kolik by bylo potřeba na pokrytí úbytků v ozónové vrstvě planety. Jak se říká – za pokus se nic nedá. Situace se zhoršit nemůže, ale je plně možné, že by se mohla zlepšit, pokud uspějí v nalezení „klíče“.

* * *

Proto, když mi byl dán prostor na tiskové konferenci Fondu Populární Medicíny pro sovětské novináře, která se konala v Moskvě v hale Muzea Historie 29. března 1989, nemluvil jsem jen o mých metodách kvalitativní transformace lidského mozku, ale také o podivných vedlejších efektech – syntéze ozónu, a navrhl jsem spojit síly v hledání potřebného řešení.

Velmi dobře jsem chápal, jak novináři mohou interpretovat má prohlášení, nicméně doufal jsem, že bude následovat alespoň nějaká reakce. Přejemnějším, bylo nutné upoutat pozornost na tento problém, jinak by mohlo být příliš pozdě. Bohužel, masmédiá kompletně ignorovala můj veřejný apel, ale někteří jednotlivci na má slova reagovali. Nebál jsem se vypadat jako blázen. Prvně, věděl jsem že jím nejsem, a zadruhé, chápal jsem reálnou hrozbu tohoto problému a nezáleželo mi na tom, co si budou myslet ostatní lidé – mým cílem bylo problém vyřešit. Cyril Kasatkin byl jedním z mála, kdo věnovali mým slovům pozornost. V tom čase pracoval na ministerstvu zahraničních věcí SSSR. Přišel za mnou po mém proslovu a nabídl mi zorganizovat konferenci na půdě MZV SSSR za účelem upozornění mezinárodní komunity na tento problém. Jelikož jsem pronesl svůj apel na konferenci Fondu Populární Medicíny, navrhl na další konferenci pozvat také několik osob z tohoto fondu. V té době byl prezidentem fondu Pokryškin, bohužel si již nepamatuji jeho křestní jméno. Pozval na tiskovou konferenci MZV několik osob, byli mezi nimi Avdejev, Chumak, a několik dalších, jejichž jména jsem neznal. Druhá tisková konference, kde byli přítomní zahraniční novináři, se konala 4. dubna. Opakoval jsem tam informace o kvalitativní transformaci lidského mozku, o problému s ozónovou vrstvou a možných metodách jeho řešení. Znovu jsem apeloval na všechny země, spojit v tomto své úsilí. Hrobové ticho. Pravděpodobně, slogan „Proletáři všech zemí, spojte se!“ odradil všechny od spojování sil za jakýmkoliv účelem. No, mým cílem bylo navrhnout spojení sil, ale nehodlal jsem sedět a nečinně čekat na odezvy na můj apel. Ačkoliv se říká, že dvě hlavy ví víc než jedna, jsou situace, kdy jedna hlava je vcelku dostačující, a druhá by jen komplikovala situaci.

Tak či onak, na můj apel nereagoval nikdo, považujíc má slova za výrok obyvatele „blázince“. Ale tato reakce mne nijak neodradila a pokračoval jsem ve své práci, navzdory názorům těch okolo mne. Byl jsem si jistý, že může být mnoho situací, kdy jedinec může mít pravdu a davy se mohou mýlit, obzvláště pokud jsou tyto davy slepé a neinformované.

Po první tiskové konferenci mne několik lidí požádalo o kvalitativní přestavbu mozku. Nu, jak

se říká – nabídneš prst, a hned chtějí celou ruku. Neotestoval jsem nikoho z oněch čtyřech osob, které přišly. Byli to dva profesionální žurnalisté – Rudolf Gajevsky a Michael Dehta, dále fotograf APN Alex, jehož příjmení si nevzpomínám, a inženýr z Arménie jménem Ruben.

Bylo by jistě lepší, kdybych měl možnost provést eliminační testy za účelem nalezení nejvhodnějších osob pro transformaci mozku, ale v této situaci jsem byl nucen připravit ty lidi, kteří přišli, jinak bych byl nařčen ze lži. Jinými slovy, musel jsem dokázat svá tvrzení v „polních“ podmínkách, kdy mi pravidla „hry“ byla určena. Ale i v těchto podmínkách, jež byly daleko od optimálních, se mi podařilo dosáhnout toho, že Michael Dehta a Rudolf Gajevsky získali schopnost vidění orgánů, jak jejich vlastních tak cizích lidí, v několika dnech. Zvláště rychle se mi to podařilo s Michaelem, který uviděl vlastní mozek a vše co se s ním dělo dokonce během prvního působení na něj.

Stala se také jedna velmi vtipná situace. Když Michael po mé „trepanaci lebky“ dorazil domů, zavolal mi a zeptal se, zda je s jeho hlavou vše v pořádku? Cítil se, jako by jeho hlava zůstala otevřená. Po všech těch „och“ a „ach“ vztahujíc se k jeho nové schopnosti vidět vlastní mozek, orgány atd., zapomněl jsem po mém působení jeho mozek „uzavřít“.

Když se odehrává podobná transformace, osoba má pocit, jako by horní část její lebky byla nadzvednuta a ... mozek spatřil světlo světa v celé své kráse. Na konci práce navracím vše zpět a obnovuji integritu systému. Proto když mi Michael zavolal, dal jsem vše do pořádku a zavtipkoval, že měl štěstí, že nepršelo a nic mu „tam“ nenateklo, a že by bylo moudré mít pro takové případy deštník. Oba dva jsem se tomu zasmáli a řekli si sbohem. Rudolf Gajevsky také získal schopnost vnitřního zraku, ačkoliv ne tak rychle. Ruben se ukázal být pro transformaci nejnetečnejší osobou. Z mého pohledu byl jeho postup velmi pomalý. Chybělo mu mnoho nutného ke kvalitativní transformaci mozku.

Proces transformace mozku může být přirovnán ke skládání mozaiky z kvalitativních „dílků“. Prvně je třeba dobře pochopit a znát, jaký druh kvalitativní „mozaiky“ má být složen. Poté, je nutné mít všechny kvalitativní „dílků“, z nichž má být taková „mozaika“ složena.

Předpokládáme, že za účelem vytvoření nového kvalitativního „obrázku“ potřebujeme 100 dílků. Každý vlastní různý počet těchto „dílků“ v závislosti na jeho genetice, duchu, osobním vývoji a kapacitě pro dynamické změny vědomí. Proto, když osoba nemá tu či onu vlastnost nebo kvalitu, nutnou pro kvalitativní transformaci mozku, je nemožné takovou transformaci provést.

Prvně, osoba musí získat chybějící „dílků“ mozaiky, což je možné, ale nepravděpodobné, a bude pravděpodobně trvat několik lidských životů toho dosáhnout. Nebo, někdo jiný může pro tuto osobu chybějící „dílků“ vytvořit. Čím větší počet chybějících „dílků“, tím namáhavější a zdlouhavější to pro osobu, tyto dílky vytvářející, je.

Jinými slovy, musím si danou osobu „naložit“ na záda a na svých ramenech ji evolučně „donést“ do odpovídající bodu, a následně provést kvalitativní transformaci jeho mozku, ducha a genetiky. Během tohoto všeho je navíc skoro vždy potřebné pro danou osobu „odpracovat“ její evoluční „hříchy“, protože tyto jsou „závažími“, které osobu stahují dolů. Jestliže osobě chybí méně než 10 „dílků“ evoluční mozaiky ze sta, trvá obvykle velmi krátkou dobu vytvořit je a provést kvalitativní transformaci mozku. Může to trvat od několika minut do několika dní. Jestliže chybí 70 „dílků“ ze sta, vytvoření potřebných „dílků“ může trvat od několika měsíců do několika let.

Velmi zřídka je takovou transformaci úplně nemožné provést. Je to jen má domněnka, protože jsem nikdy nikoho evolučně „nenedl“ více než několik let. Pravděpodobně je možné provést to s každým, jen nemám žádný statistický důkaz a mohu to jen předpokládat. Hlavní důvod absence takových zkušeností je ten, že nevidím důvod s kýmkoliv na zádech stoupat po žebříku. Pro experiment jsem vybral několik lidí s nulovými předpoklady pro podobnou transformaci a v několika letech se mi podařilo, že tito „beznadějní“, na první pohled, lidé, získali kvalitativně nové schopnosti mozku – někteří dříve, někteří později! Ruben jednoduše patřil do kategorie lidí, kterým větší část nutných evolučních „dílků“ chyběla. A přesto, poté, co jsem s ním pracoval, začal získávat nové kvality a schopnosti, které nikdy předtím neměl...

* * *

Ale, pojďme se vrátit zpět k událostem. Michael Dehta a Rudolf Gajevsky postupovali milovými kroky vpřed. Oba byli žurnalisté a ...nemohli se oprostít od svých novinářských „figlů“. Například, Michael mne požádal popsat zdravotní stav jeho manželky, kterou jsem nikdy předtím neviděl. Informovat jsem ho o výsledcích mého skenování. Načež mne Michael požádal na ní na dálku působit, podle jejího obrázku který si v duchu představoval. Začal jsem provádět působení a cítil velmi dobrý kontakt. Řekl jsem o tom Michaelovi a řekl, že jeho žena je velmi vnímavá, a měla by v tomto momentě cítit to a to. Ihned jí zavolał a zeptal se, co a kde cítila před minutou, a co vnímá v současný moment. Bylo pro něj kompletní překvapení, když detailně popsala přesně totéž, co jsem mu před malou chvílí, než zavolał domů, řekl.

Rudolf zase přinesl černobílou fotku mladé ženy a požádal mne popsat její zdravotní potíže. Na fotce byla jen hlava, ale začal jsem se skenováním neomezujíc se jen na hlavu. Oznámil jsem výsledky, načež mi Rudolf řekl následující. Byla to fotka jeho ženy a všechny její zdravotní problémy jsem velmi přesně popsal, ale nejpřekvapivější pro něj bylo, že se jednalo o fotku jeho ženy před třiceti lety, a já jsem popsal jak problémy, které měla v době focení, tak všechny ty, které se objevili v následujících třiceti letech!

Jednou jsem Michaelovi řekl, že stejnou metodou je možné zjišťovat problémy u aut. Ihned se dožadoval důkazu. Měl „Volhu-24“ a doslova mě vytáhl ven na ulici. Provedl jsem diagnostiku svými metodami, on si vše pečlivě zapsal a odjel. Jak se ukázalo později, jel přímo do servisu a požádal technika, aby auto zkontroloval. Byl velmi překvapen, když se výsledky kontroly naprosto shodovaly s mými. Michael nikdy nepřestal se svými „testy“. Velmi si přál nalézt jakoukoliv „mezeru“. Taková byla jeho žurnalistická duše. Jak jsem již zmínil, jeho žena měla excelentní senzitivitu a provedl jsem u ní transformaci mozku, když jsem se setkali a ona souhlasila. Strávil jsem tím jen několik minut a kvalita jejího vnitřního zraku byla velmi dobrá. Byla natolik „dynamická“, že se mi povedlo vést ji evolučním žebříkem nahoru velmi rychle, a jako výsledek získala některé schopnosti, které jejímu muži nebyly dostupné. Mohl jsem ji například velmi snadno přemísťovat do minulosti. Nejprve viděla vše jako externí pozorovatel, ale pak jsem se rozhodl ji „vtělit“ do někoho, kdo žil v té době. V této situaci na chvíli viděla, slyšela a cítila vše, co zažil člověk z minulosti.

Když jsem ustanovil kontakt, začala vidět realitu minulosti očima účastníků tehdejšího dění. Ale byl jsem překvapen, když vykřikla, protože zažila bolest v bedrech osoby, skrze jejíž oči pozorovala dění v minulost. Vlastník těla byl starý muž. Navíc, cítila a vnímala jemné detaily reality minulosti, jako malé kamínky na cestě, spalující paprsky slunce apod.

Někdo může říct, že toto vše je blouznění šilence, ale musím skeptika zklamat. Později jsem provedl podobné vymístění do minulosti za účelem získání určitých informací, které byly poté plně potvrzeny, ačkoliv nikdo z účastníků experimentu nevyjevil žádné detaily oněch informací! O tomto napíši později, pojďme se nyní vrátit k událostem té doby...

* * *

Michael Dehta a Rudolf Gajevsky byly také přítomni na druhé tiskové konferenci, konané na MZV SSSR dne 4.dubna 1989, jako „živí“ svědkové toho, že co jsem řekl o několik dní dříve na první konferenci byla pravda, alespoň co týká se informace o vytváření nových kvalit a schopností v lidské bytosti. Ale dokonce ani toto nepřitáhlo žádnou pozornost na problém ozónové vrstvy, který jsem adresoval.

Nejpravděpodobněji, má myšlenka o možnosti řešení problému s ozónovou vrstvou bez použití jakýchkoliv technických zařízení připadala lidem zhypnotizovaným tradičními pohledy na to, čeho je člověk schopen a čeho ne, příliš šílená. Z nějakého důvodu všichni věří technickým zařízením, zapomínajíc, že tyto byly vytvořeny silou myšlenky člověka a jen jako doplněk v určité fázi vývoje lidské civilizace.

Technické prostředky hrají roli „berlí“ pro stále slabé „nohy“ lidstva. Ale, když „nohy“ zesílí, je přinejmenším velmi nerozumné pokračovat v používání „berlí“, neřkuli škodlivé! Po pravdě, „svaly“ na „nohou“ by měly být trénovány, jinak jednoduše zakrní. Odmítnutí „berlí“ neznamená kompletní odmítání všech technických prostředků. Znamená to, že musí být vytvořeny nové, *pomocné* technické prostředky, ale teprve tehdy, když se člověk stane nezávislým na strojích a získá skutečnou svobodu a prostor pro skutečný evoluční vývoj...

Tak či onak, navzdory jakýmkoliv důvodům, které hráli roli v ignorování mého apelu na sjednocení sil na vyřešení velmi reálného globálního problému, pokračoval jsem ve své práci – hledání klíče k porozumění neobvyklému jevu, jehož jsem byl svědkem. Zvykl jsem si spoléhat se jen na sebe, bez očekávání, že někdo jiný přijde s řešením. Nebyl jsem si jist, zda to mohu dokázat, ale v případě úspěchu by vznikla reálná šance na vyřešení zdánlivě neřešitelného problému. A jak se říká – žádný risk, žádný zisk.

Jen v tomto případě nebyl risk žádný, protože kdybych neuspěl, nic by se nestalo. Na druhou stranu, kdybych dospěl k výsledku, profitoval by z toho každý. Není žádné důležitosti, zda kdokoliv chápe zda je toto řešení možné či ne, když je problém, neřešitelný běžně akceptovanými metodami, konečně vyřešen. Nebo, jestliže většina lidí považuje něco za nemožné, může to být důvodem ztratit odvalu a čekat na nevyhnutelné? Co se týká mne – ne, zcela jistě ne.

Mimoto, z mých vlastních zkušeností, nikdo z těch, kdo okupují vysoké pozice ve vědecké hierarchii, není schopen vysvětlit jediný základní koncept z oblasti, již se zabývá! Vždy pro mne bylo prvořadé nalézt řešení problému, obzvláště, pokud je to velmi důležité pro lidstvo: ne protože se mne zmocnila megalománie, jak si někdo, nebo možná většina myslí. Ve skutečnosti, pokoušel jsem se pouze najít **jiné řešení**. Tak či onak, v tomto případě jednoduše tradiční řešení neexistovalo. Udělal jsem to, ne abych čekal na něčí „děkuji“ v případě úspěchu (ačkoliv, nebylo by to špatné!), ale protože tak požadovala má duše a má neochota tiše čekat na nevyhnutelné.

Jistě, na řešení problému jsem nepřišel během jednoho dne. Zrálo v mé hlavě jako ovoce, postupně získávám „dužinu“ - nové kvality a schopnosti, budoucí strategie a taktiku řešení; „kritická“ masa nutná pro uskutečnění správného pokusu byla postupně akumulována. Mezitím se můj život ubíral běžnými cestami; vynalézal jsem nová „udělátka“ a testoval je v praxi.

17. Mé psi-hračky

Vymyslel jsem určitá zařízení, která mohla nahradit můj přímý vliv, alespoň částečně, založena na předmětech s displejem z tekutých krystalů. Je možné vytvořit víceúrovňová zařízení používající téměř jakýkoliv nosič, ale tekuté krystaly mají unikátní kvalitu – jsou velmi dynamické. Jistě, neměl jsem vlastní produkční linku, ale to ani nebylo potřeba. Kalkulačky a hodinky s LCD displeji vyhovaly mým potřebám jednoduše výborně. Elektronické hodinky s kalkulačkou byly obzvláště vhodné a zde je důvod.

Ve skutečnosti, bylo možné ovládat zařízení telepaticky.

...

...